

Дело C-375/23 [Meislev]¹**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда****Дата на постъпване в Съда:**

13 юни 2023 г.

Запитваща юрисдикция:

Højesteret (Дания)

Дата на акта за преюдициално запитване:

6 юни 2023 г.

Въззивник:

EN

Въззиваем:

Udlændingenævnet

Предмет на главното производство

Спорът в главното производство се отнася до това дали отказът да бъде издадено разрешение за постоянно пребиваване, за който Udlændingenævnet (Съвет по обжалванията, свързани с имиграцията, Дания) е уведомил жалбоподателя, EN, на 18 юли 2018 г., е съвместим с клаузата standstill, предвидена в член 13 от Решение № 1/80. Страните не спорят, че към датата на решението за отказ да се издаде разрешение за постоянно пребиваване EN е имал статут на законно пребиваващ в Дания турски работник и че поради това е можел да черпи самостоятелни права от клаузата standstill.

Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

Højesteret (Върховен съд, Дания, наричан по-нататък „Върховният съд“) решава на основание член 267 ДФЕС да отправи преюдициално запитване

¹ Името на настоящото дело е измислено. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

до Съда на Европейския съюз относно тълкуването на клаузата *standstill*, предвидена в член 13 от Решение № 1/80.

Първият въпрос по настоящото дело е дали въвеждането на по-строги условия, при които турски работник може да получи разрешение за постоянно пребиваване в държава членка, представлява ново ограничение, попадащо в приложното поле на клаузата *standstill* по член 13 от Решение № 1/80. При утвърдителен отговор на този въпрос възниква въпросът дали по-строгите условия, отнасящи се до продължителността на периода, през който работникът трябва преди това да е пребивавал и работил законно в държавата членка (т.е. по-строгите времеви условия), могат да се считат за оправдани от императивно съображение от общ интерес и пропорционални, т.е. дали тези условия са подходящи за постигане на преследваната цел и не надхвърлят необходимото за нейното постигане.

Преюдициални въпроси

- 1) Попада ли национална правна уредба, която определя условията за получаване на разрешение за постоянно пребиваване в държава членка, в приложното поле на клаузата *standstill*, предвидена в член 13 от Решение № 1/80 от 19 септември 1980 година за развиване на асоциирането, прието от Съвета по асоцииране, създаден със Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция, подписано на 12 септември 1963 г. в Анкара от Република Турция, от една страна, и от държавите — членки на ЕИО и Общността, от друга страна, и сключено, одобрено и утвърдено от името на Общността с Решение 64/732/ЕИО на Съвета от 23 декември 1963 година?
- 2) При утвърдителен отговор на първия въпрос, може ли да се счита, че въвеждането на по-строги времеви условия за получаване на разрешение за постоянно пребиваване в държава членка (т.е. по-строги минимални изисквания по отношение на продължителността на предходно пребиваване и работа на чужденеца в държавата членка) е подходящо, за да се улесни успешното интегриране на гражданите на трети страни?

Разпоредби от правото на Съюза, на които е направено позоваване

Договор за функционирането на Европейския съюз, член 45, параграф 3, буква г)

Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща

Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, 2004 г., стр. 77; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56); членове 16 и 28

Решение № 1/80 от 19 септември 1980 година за развиване на асоциирането, прието от Съвета по асоцииране, създаден със Споразумението за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция, подписано на 12 септември 1963 г. в Анкара от Република Турция, от една страна, и от държавите — членки на ЕИО и Общността, от друга страна (наричано по-нататък „Решение № 1/80“); членове 6 и 13

Решение 64/732/ЕИО на Съвета от 23 декември 1963 година за сключването на споразумение за асоцииране между Европейската икономическа общност и Турция (ОВ 217, 1964 г., стр. 3685; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 1, стр. 10)

Решения на Съда на Европейския съюз:

Решение от 22 декември 2022 г., *Udlændingenævnet (Езиков изпит за чужденците)* (C-279/21, EU:C:2022:1019, т. 30—46)

Решение от 10 юли 2019 г., *A* (C-89/18, EU:C:2019:580, т. 31—34, 39, 40 и 45—47)

Решение от 9 декември 2010 г., *Toprak и Oguz* (C-300/09 и C-301/09, EU:C:2010:756, т. 44)

Решение от 6 юни 1995 г., *Bozkurt* (C-434/93, EU:C:1995:168, т. 19—20 и 40)

Решение от 8 декември 2011 г., *Ziebell* (C-371/08, EU:C:2011:809, т. 66 и 68—69)

Решение от 7 октомври 2010 г., *Lassal* (C-162/09, EU:C:2010:592, т. 32 и 37)

Решение от 10 юли 2014 г., *Dogan* (C-138/13, EU:C:2014:2066, т. 38—39)

Решение от 12 април 2016 г., *Genc* (C-561/14, EU:C:2016:247, т. 51—52, 56 и 66—67)

Решение от 29 март 2017 г., *Tekdemir* (C-652/15, EU:C:2017:239, т. 53)

Решение от 7 август 2018 г., *Yön* (C-123/17, EU:C:2018:632, т. 72)

Решение от 2 септември 2021 г., *Udlændingenævnet* (C-379/20, EU:C:2021:660, т. 19—35)

Решение от 16 януари 2014 г., *Onuekwere* (C-378/12, EU:C:2014:13, т. 24 и 25).

Практика на Европейския съд по правата на човека

Решение от 23 юни 2008 г., *Маслов* с/у *Австрия*
(СЕ:ЕЧХР:2008:0623JUD000163803).

Разпоредби от националното право, на които е направено позоваване

Условията за получаване на разрешение за постоянно пребиваване, актуални към 1 декември 1980 г., когато в Дания е влязла в сила клаузата *standstill* в член 13 от Решение № 1/80, са определени в *Bekendtgørelse nr. 196 af 23. maj 1980* (Наредба № 196 от 23 май 1980 г., Дания), приета съгласно действащия по това време *Udlændingelov* (Закон за чужденците, Дания, наричан по-нататък „Законът за чужденците“) (вж. *Lovbekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973* (Закон за консолидиране № 344 от 22 юни 1973 г.).

Спорното решение, с което се отказва разрешение за постоянно пребиваване, е прието на основание на член 11, параграфи 3—5 от Закона за чужденците, в редакцията му към постановяването на решението за отказ в *Lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016* (Закон за консолидиране № 412 от 9 май 2016 г.), с измененията.

Член 11, параграфи 3—5 и параграф 16 от Закона за чужденците от **2016 г.** предвижда условията, при които може да се издаде разрешение за постоянно пребиваване, включително условието чужденецът да е живял законно в страната най-малко шест години (параграф 3) или най-малко четири години (параграф 5). В допълнение към условието за законно пребиваване в продължение на най-малко шест години, за да получат разрешение за постоянно пребиваване, всички чужденци трябва да отговорят на две от четирите допълнителни условия, свързани с интеграцията. Ако са изпълнени основните условия и всичките четири допълнителни условия, свързани с интеграцията, чужденецът може да получи разрешение за постоянно пребиваване само след четири години.

От *travaux préparatoires* към член 11, който е въведен с *Lov nr. 572 af 31. maj 2010* (Закон № 572 от 31 май **2010 г.**) и с който се изменят правилата за издаване на разрешения за постоянно пребиваване, става ясно, че изменението има за цел да се осигури наличието на ясна връзка между правилата на Закона за чужденците относно разрешенията за постоянно пребиваване и интеграцията на чужденците.

Що се отнася до разпоредбите относно разрешенията за постоянно пребиваване, от законодателното предложение за последващото изменение на член 11 от Закона за чужденците, въведено с *Lov nr. 572 af 18. juni 2012* (Закон № 572 от 18 юни **2012 г.**), става ясно по-специално, че основната цел на правилата за издаване на разрешения за постоянно пребиваване е да се стимулира и осигури по-добра интеграция в Дания. Според предложеното [и впоследствие прието] изменение изискваната продължителност на

пребиваване е променена от четири на пет години, а изискваният период на работа е увеличен от две и половина години работа на пълно работно време в рамките на тригодишен период на три години работа на пълно работно време в рамките на петгодишен период. Целта на това изменение е била да се повиши възможността на отделния чужденец да организира по-гъвкаво процеса на своята интеграция.

На последно място, от законодателното предложение за изменение на Закона за чужденците, въведено с Lov nr. 102 af 3. februar 2016 (Закон № 102 от 3 февруари 2016 г.), става ясно по-специално, че с него се предлага възможността за получаване на разрешение за постоянно пребиваване да се ограничи, както следва: времето условие за законно пребиваване да се промени на шест години, а изискването за трудова заетост да се ограничи до редовна работа на пълно работно време в продължение на две години и половина през последните три години. [Това предложение е прието.] По-конкретно, времето условие е увеличено на шест години законно пребиваване, като общо правило, за всички чужденци, които трябва да отговарят и на някои по-строги основни условия. Тези основни условия се отнасят до изискването за добра репутация и до изискванията за владеене на датски език и за работа. Освен това има изключение от общото правило за шестгодишно законно пребиваване, според което чужденците, показали особена способност и желание да се интегрират в датското общество, могат да получат разрешение за постоянно пребиваване след най-малко четири години законно пребиваване в Дания. Счита се, че даден чужденец е показал особена способност и желание да се интегрира в датското общество, ако освен на основните условия той отговаря и на всичките четири допълнителни условия, свързани с интеграцията. Допълнителните условия се отнасят до критерии, свързани с интеграцията под формата на гражданско участие, по-активно участие на трудовия пазар, годишен облагаем доход в определен размер и много добро владеене на датски език. Условията са с еднаква тежест и затова конкретният чужденец трябва да реши за кои две от четирите условия може да докаже, че е изпълнил.

Като цяло законодателното предложение от 2016 г. (вж. общите бележки, точки 1.2. и 1.3.) е обосновано с големия брой бежанци, пристигнали в Европа през този период, и съдържа някои предложения за въвеждане на конкретни по-строги условия в областта на убежището и имиграцията.

В конкретния случай са релевантни само по-строгите условия по закона от 2016 г., отнасящи се до продължителността на периода, през който работникът трябва преди това да е пребивавал законно и да е работил, а не останалите условия, предвидени в член 11.

Кратко представяне на фактите и процедурата в главното производство

- 1 EN е роден в Турция и е турски гражданин. На 24 май 2013 г. му е издадено разрешение за пребиваване в Дания въз основа на брака му с датска гражданка, живееща в Дания. На 27 март 2017 г. EN подава заявление за издаване на разрешение за постоянно пребиваване в Дания до Udlændingestyrelsen (Имиграционна служба, Дания). По това време EN е имал статут на работник в Дания и е попадал в приложното поле на Споразумението за асоцииране, включително Решение № 1/80.
- 2 На 10 ноември 2017 г. Имиграционната служба отказва да издаде на EN разрешение за постоянно пребиваване в Дания с мотива, че той не отговаря на предвиденото в член 11 условие, според което трябва да е пребивавал законно в Дания за непрекъснат период от най-малко шест години. Имиграционната служба приема също по-специално, че той не отговаря на специалните условия за получаване на разрешение за постоянно пребиваване след само четири години законно пребиваване в Дания.
- 3 На 14 ноември 2017 г. EN обжалва решението на Имиграционната служба пред ответника, Udlændingenævnet (Съвет по обжалванията, свързани с имиграцията, Дания). В подкрепа на жалбата си EN твърди по-специално, че като турски работник, законно пребиваващ в Дания, той се ползва от защита срещу влошаване на правното му положение спрямо правилата, които са били в сила към 1 декември 1980 г.
- 4 На 18 юли 2018 г. Съветът по обжалванията, свързани с имиграцията, потвърждава решението на Имиграционната служба от 10 ноември 2017 г., като отбелязва, по-специално, че за да получи разрешение за постоянно пребиваване, EN трябва да отговаря на условията, предвидени в член 11, параграф 3, точка 1 (законно пребиваване в продължение на шест години) и член 11, параграф 3, точка 8 (постоянна работа на пълно работно време в продължение на две години и половина през последните три години) от Закона за чужденците (в редакцията му от 2016 г.), които в неговия случай не са изпълнени.
- 5 Страните не спорят, че условията за предходно пребиваване и работа, предвидени в член 11, параграф 3, точки 1 и 8 от Закона за чужденците, в редакцията на Закон за консолидиране № 412 от 9 май 2016 г., с последващи изменения, която е била в сила към постановяване на решението, са били по-строги от условията за получаване на разрешение за постоянно пребиваване, които са били в сила към 1 декември 1980 г., когато предвидената в член 13 от Решение № 1/80 клауза standstill е влязла в сила в Дания.
- 6 На 15 октомври 2018 г. EN подава жалба до Københavns Byret (Градски съд Копенхаген, Дания), с която иска отмяна на решението на Съвета по обжалванията, свързани с имиграцията, като делото е препратено на Østre Landsret (Източен областен съд, Дания, наричан по-нататък „Източният

областен съд“) за разглеждане на първа инстанция. На 2 февруари 2022 г. Източният областен съд постановява решение, с което уважава искането на Съвета по обжалванията, свързани с имиграцията, за отхвърляне на жалбата. На 1 март 2022 г. EN обжалва решението на Източния областен съд пред Върховния съд, като иска решението на Съвета по обжалванията, свързани с имиграцията, от 18 юли 2018 г. да бъде отменено и делото да бъде върнато за ново разглеждане.

- 7 С решение на Имиграционната служба от 15 октомври 2020 г. срокът на разрешението за пребиваване на EN е удължен до 15 октомври 2026 г. В решението се посочва, че разрешението за пребиваване му дава право да работи и учи в Дания и е обвързано с условието да притежава валиден паспорт.

Основни доводи на страните в главното производство

- 8 EN поддържа, че въвеждането на по-строги времеви условия за получаване на разрешение за постоянно пребиваване в Дания представлявало ново ограничение на правото на свободно движение на работниците, което попада в приложното поле на клаузата *standstill*, предвидена в член 13 от Решение № 1/80. Трябвало да се счита, че новите условия за предоставяне на право на постоянно пребиваване попадат в приложното поле *ratione materiae* на клаузата *standstill* дори само защото член 45, параграф 3, буква г) ДФЕС и съответните предходни разпоредби на Договора, които са били в сила при присъединяването на Дания към Европейската общност, изрично предвиждат, че свободното движение на работниците включва правото на тези работници да остават при определени условия в държава членка след наемане на работа в нея. Турските работници не могат да получат съгласно клаузата *standstill* правно положение, което не са имали към момента на влизането ѝ в сила или което са получили впоследствие [съгласно други правила]. Следователно те не могат да се позовават на право да останат в държава членка след края на трудовия си стаж, като се основават на приетите от Европейската комисия актове за изпълнение, които се прилагат само по отношение на работници на Съюза и/или граждани на Съюза. Турските работници обаче могат да черпят право на постоянно пребиваване в държава членка от клаузата *standstill*, във връзка с член 45, параграф 3, буква г) ДФЕС и разпоредбите на националното право, които вече са били приети към момента на влизане в сила на Решение № 1/80 във въпросната държава членка и са се прилагали не само по отношение на работниците от Съюза, но и на турските работници.
- 9 По-нататък EN поддържа, че въвеждането на по-строги времеви условия за издаването на разрешение за постоянно пребиваване не било подходящо за изпълнението на изискването за наличие на императивно съображение от общ интерес, на което се позовава Съветът по обжалванията, свързани с имиграцията, а именно да се осигури успешната интеграция на гражданите

на трети страни. По-строгите времеви условия за придобиване на правото на постоянно пребиваване се прилагали по своето естество по отношение на турските граждани, които вече пребивават и работят законно в съответната държава членка. Следователно въвеждането на по-строги времеви условия било само израз на обстоятелството, че за да може турски работник да получи привилегията да разполага с разрешение за постоянно пребиваване, се изисква „пребиваване за още по-дълъг период“ и „работа за още по-дълъг период“. Продължителността на пребиваването и работата на турския работник преди това може да служи като мярка за степента на интеграция, която той е постигнал към даден момент. Времевите условия за получаване на разрешение за постоянно пребиваване обаче не могат да служат като средство за осигуряване на успешна интеграция. Напротив, разрешението за постоянно пребиваване насърчава социалното сближаване и създава чувство на пълна принадлежност към обществото на приемащата държава членка. Следователно целта да се насърчи и осигури успешната интеграция се постига най-добре чрез издаване на разрешение за постоянно пребиваване във възможно най-кратък срок.

- 10 Съветът по обжалванията, свързани с имиграцията, изтъква, че ограничаването на възможността за получаване на разрешение за постоянно пребиваване чрез посочените по-горе изисквания за пребиваване и работа не попада в обхвата на понятието за ограничение по член 13 от Решение № 1/80. Това е така, тъй като, първо, условията за получаване на разрешение за постоянно пребиваване не засягат условията за достъп до работа, прилагани по отношение на турските работници по смисъла на член 13, и следователно не засягат положението на тези работници, и второ, правото на турските работници по Решение № 1/80 да пребивават в държавата членка е само производно право за законното упражняване на труд и не може да бъде разширено така, че да обхваща последващо пребиваване в държавата членка. Според Съвета по обжалванията, свързани с имиграцията, правата на турските работници по Решение № 1/80 не могат да се сравняват с правото на свободно движение на гражданите на Съюза.
- 11 Дори и да се приеме, че въвеждането на по-строги изисквания за пребиваване и работа представлява ново ограничение, попадащо в приложното поле на член 13, тези изисквания във всички случаи са подходящи, за да служат на интереса за успешна интеграция на гражданите на трети страни в Дания. Изискванията за пребиваване и работа са подходящи да обслужват и двата интереса, тъй като целта на тези изисквания е да осигури, че кандидатът, който иска да получи разрешение за постоянно пребиваване в Дания, трябва по принцип да покаже, че е добре интегриран и действа като активен гражданин в датското общество, включително като пребивава законно и работи в Дания в продължение на няколко години.

Кратко изложение на мотивите за преюдициалното запитване

- 12 Според решение *Toprak u Oguz* (т. 44) на Съда на Европейския съюз изменения в условията за предоставяне на разрешения за пребиваване попадат в приложното поле на член 13 от Решение № 1/80, „[д]околкото тези изменения засягат положението на турски работници“.
- 13 В по-новата си практика обаче Съдът на Европейския съюз използва формулировка, според която решаващият фактор е дали нови вътрешни мерки по смисъла на член 13 „имат за цел или последица да обвържат упражняването от турски гражданин на свободното движение на работници на територията на съответната държава членка с по-ограничителни условия от тези, които са били приложими спрямо него към датата на влизане в сила на това решение във въпросната държава членка“ (вж. в това отношение по-специално решение *Udlandingenævnet*, C-279/21, т. 30).
- 14 Освен това, в точки 19 и 20 от решение *Bozkurt* и в точка 66 от решение *Ziebell* Съдът на Европейския съюз постановява по-специално, че закрепените в членове 39—41 ЕО принципи трябва, доколкото е възможно, да се прилагат за турските граждани, ползващи се от признати в рамките на асоциирането между ЕИО и Турция права.
- 15 Същевременно обаче в точка 68 от решение *Ziebell* Съдът на Европейския съюз постановява също, че прилагането на предвидените в правната уредба на Съюза принципи в областта на основната свобода на движение се обосновава само с целта на асоциирането между ЕИО и Турция за поэтапното осъществяване на свободното движение на работници, посочена в член 12 от Споразумението за асоцииране, който потвърждава изключително икономическата цел, залегнала в основата на посоченото асоцииране. Следователно, в съответствие с точка 69 от решение *Ziebell*, по-широката цел да се гарантира упражняването от гражданите на Съюза на основното и лично право на свободно движение и пребиваване на територията на държавите членки, която (вж. по-специално решение *Lassal*, C-162/09, т. 32 и 37) е в основата на Директива 2004/38, не се прилага по отношение на Решение № 1/80.
- 16 В точка 40 от решение *Bozkurt* Съдът на Европейския съюз приема също, че при липсата на специална разпоредба, с която се предоставя право на турските работници да останат на територията на държава членка, след като са работили там, правото на пребиваване на турски гражданин — което имплицитно, но задължително е гарантирано от член 6 от Решение № 1/80 като последица от законно упражняване на труд — ще престане да съществува, ако съответното лице стане напълно и трайно неработоспособно.

- 17 Изглежда обаче, че досега Съдът на Европейския съюз не е имал възможността да прецени дали въвеждането на по-строги условия за получаване на разрешение за постоянно пребиваване представлява ново ограничение, попадащо в приложното поле на клаузата *standstill* по член 13 от Решение № 1/80.
- 18 С оглед на гореизложеното Върховният съд иска от Съда на Европейския съюз да установи дали национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която предвижда нови, по-строги условия за получаване на разрешение за постоянно пребиваване в държава членка, представлява ново ограничение, попадащо в приложното поле на клаузата *standstill* по член 13 от Решение № 1/80.
- 19 Ако отговорът на този въпрос е утвърдителен, следва да се определи дали ограничението е оправдано от императивно съображение от общ интерес, дали е подходящо за постигане на преследваната легитимна цел и дали не надхвърля необходимото за нейното постигане (вж. по-специално решение *Udlændingenævnet*, C-279/21, т. 35).
- 20 Що се отнася до въпроса как трябва да се преценява пропорционалността на национална разпоредба, представляваща ново ограничение, в контекста на клаузата *standstill* по член 13 от Решение № 1/80, има богата практика на Съда на Европейския съюз (вж. по-специално решения *Dogan*, т. 38—39, *Genc*, т. 51—52 и 66—67, *Tekdemir*, т. 53, *Yön*, т. 72, *A*, C-89/18, т. 31, 34 и 45—47, *Udlændingenævnet*, C-379/20, т. 19—35, и най-скорошното решение *Udlændingenævnet*, C-279/21, т. 30—39).
- 21 Съдът на Европейския съюз съответно е постановил във връзка с Решение № 1/80, че успешната интеграция може да представлява императивно съображение от общ интерес (вж. решение *Genc*, т. 56).
- 22 Досега обаче Съдът на Европейския съюз не е имал възможността да прецени дали по-строгите времеви условия за получаване на разрешение за постоянно пребиваване, т.е. условията, свързани с продължителността на предходно пребиваване и работа на турските работници в съответната държава членка, могат да се считат за подходящи за постигане на преследваната легитимна цел.
- 23 От една страна, от точка 32 от решение *Lassal* във връзка с точка 37 от същото решение, следва, че правото на постоянно пребиваване е едновременно привилегия, която може да бъде обусловена от ефективна интеграция и следователно използвана като награда за нея, и средство за осигуряване на успешна интеграция. По подобен начин Съдът на Европейския съюз е потвърдил двата аспекта на правото на постоянно пребиваване в точки 24 и 25 от решение *Onuekwere*. Затова може да се направи извод, че след като предоставянето на право на постоянно пребиваване е определено като подходящо средство за осигуряване на

успешна интеграция на работника, трябва да се приеме, че времето ограничение на възможността за получаване на постоянно пребиваване противоречи на целта да се осигури успешна интеграция.

- 24 От друга страна, изискването за пребиваване в приемащата държава за определен период обикновено се признава като фактор, който влияе върху равнището на интегрираност на лицето в държавата на пребиваване и следователно върху степента на защита, която засегнатото лице следва да има срещу загубата на правото си на пребиваване и срещу експулсиране (вж. по-специално членове 16 и 28 от Директива 2004/38, член 6 от Решение № 1/80 и съдебната практика на Европейския съд по правата на човека относно защитата срещу експулсиране по член 8 от Европейската конвенция за правата на човека, по-специално в решение *Маслов с/у Австрия*).
- 25 Поради това Върховният съд иска от Съда на Европейския съюз да установи дали въвеждането на по-строги времеви условия за получаване на разрешение за постоянно пребиваване, като разглежданото в главното производство, може да се счита за подходящо за насърчаване на успешната интеграция на гражданите на трети страни.
- 26 Цитираната по-горе съдебна практика дава достатъчно тълкувателни насоки, за да може Върховният съд да извърши конкретна преценка дали времевите условия за получаване на разрешение за постоянно пребиваване в Дания, т.е. изискванията за пребиваване и работа, *надхвърлят необходимото за постигане на целта* (вж. скорошното решение *Udlændingenævnet*, C-279/21, т. 39—46).